



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10753/2025
09.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владета Станковић, адвокат у ..., против тужене „Банка Поштанска штедионица“ АД Београд, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат у ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 66.300,99 евра, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5013/2024 од 26.03.2025. године, у седници одржаној 09.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу 34 Гж 5013/2024 од 26.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу П 12/24 од 01.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати новчани износ од 66.300,00 евра у динарској противвредности по стопи Европске централне банке на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 369.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу П 12/24 од 07.11.2024. године, допуњена је пресуда Вишег суда у Прокупљу П 12/24 од 01.10.2024. године у ставу другом изреке, тако што је наложено тужиоцу да туженој, поред досуђеног износа од 369.000,00 динара на име трошкова парничног поступка, исплати још и износ од 72.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 34 Гж 5013/2024 од 26.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Вишег суда у Прокупљу П 12/24 од 01.10.2024. године, допуњена пресудом Вишег суда у Прокупљу П 12/24 од 07.11.2024. године.

-2-

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Накнаду трошкова је опредељено тражио.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 74/11 ... 10/23 – др. закон), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био клијент банке чију је имовину и обавезе, у складу са законом и закљученим уговором, преузела овде тужена банка, а након тога је и код тужене банке имао отворене рачуне. Тужилац је тврдио да су поједине исплате са његових рачуна и радње у вези са гашењем рачуна извршене без његовог налога, односно на основу фалсификованих потписа, због чега је тражио накнаду штете од тужене банке. У поступку је, ради утврђивања аутентичности потписа на спорним налозима и захтевима, изведен доказ вештачењем преко вештака графоскопске струке др Радослава Свичевића. Из налаза и мишљења вештака утврђено је да потписи на налозима за исплату, као и потписи на захтевима, јесу потписи тужиоца. Тужилац је поднео и кривичну пријаву против одговорних лица тужене банке због кривичног дела проневера у обављању привредне делатности, али је иста одбачена јер није било основа сумње да је учињено кривично дело које се гони по службеној дужности.

На основу утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужилац није доказао да су запослени код тужене банке неовлашћено располагали средствима са његових рачуна, односно да није доказао постојање противправне радње тужене банке или њених запослених, нити узрочну везу између радње тужене и штете чију накнаду потражује, због чега су одбили тужбени захтев.

Ревизија тужиоца није основана.

Нису од утицаја на правилност побијане одлуке ревизијски наводи којима се указује да је нижестепеним одлука учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7 Закона о парничном поступку, зато што није одређено ново вештачење од стране вештака графоскопске струке. Ово из разлога што се ревизија не може изјавити због битне повреде одредбе парничног поступка на коју ревидент указује, што произлази из одредбе члана 407. став 1, 2. и 3. Закона о парничном поступку. Осим тога, тужилац указивањем на наведену повреду оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у погледу аутентичности потписа тужиоца на спорним налозима за исплату, али се чињенично стање у овом поступку по ревизији не

-3-

може побијати будући да се не ради о процесној ситуацији из члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да се ревизијски наводи заснивају искључиво на напред наведеним разлозима, Врховни суд је, у складу са одредбом члана 408. Закона о парничном поступку, по службеној дужности водио рачуна о правилној примени материјалног права. Нижестепени судови су правилно применили одредбе члана 170. став 1. и члана 171. став 1. Закона о облигационим односима, када су закључили да нису испуњени услови за одговорност тужене банке за накнаду штете. Наиме, за постојање одговорности тужене било је нужно да тужилац докаже да су запослени код тужене, у раду или у вези са радом, проузроковали штету противправним поступањем, односно да су без овлашћења тужиоца извршили исплату или располагање његовим средствима.

Како је у поступку утврђено да потписи на спорним налозима и захтевима нису фалсификовани, већ да припадају тужиоцу, правилан је закључак да је исплата новчаних средстава извршена на основу његових налога и захтева. Поред тога, нису утврђене друге чињенице које би указивале на незаконито или противправно поступање запослених код тужене банке. Стога нема противправне радње као једног од неопходних услова за накнаду штете, нити има основа за одговорност тужене као послодавца у смислу члана 170. и 171. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да су нижестепени судови правилно одбили тужбени захтев тужиоца за накнаду штете, јер тужилац није доказао да је штета коју потражује последица противправног поступања тужене банке или њених запослених.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози о којима ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поводом одговора на ревизију јер тај трошак није био нужан за одлуку, применом одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић